

Director,
XEVI XIRGO

Subdirectors,
JOSEP MARIA FLORES,
LLUÍS MARTÍNEZ,
JOSEP MARTINOV,
CARLES RIBERA

SECCIONS:
Política, **PEPA MASÓ;** Europa-Món, **PILAR ESTEBAN;**
Economia, **JOAN ARMENGOL;** Opinió, **TONI BROSA;**
Societat, **CARLES SABATÉ;** Cultura, Espectacles, **JAUME VIDAL;** Comunicació, **GEMMA BUSQUETS;** Disseny,
MANEL CASTILLA; Fotografia, **ROBERT RAMOS;**
Documentació, **CARME TORNIS;** Delegada a Madrid,
MONTSE OLIVA; AVUI.CAT, **JORDI PALMER;**
President del Consell Editorial, **VICENT SANCHIS**

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Tàpies, 2 - 08001 Barcelona

CENTRALETA Tel. 93 316 39 00
ADREÇA INTERNET: <http://www.avui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel. 972 18 64 80 - Fax: 972 18 64 40

PUBLICITAT: **HERMES COMUNICACIONS, S.A.**
Santa Eugènia, 42. 17005 Girona.
Tel.: 972 18 64 35 - Fax.: 972 18 64 10 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: **Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976** DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.

A efectes del que preveu l'article 32.1 paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

LA PREMSA EN CATALÀ ÉS A PUNT DE FER EL CIM GRÀCIES AL CAMÍ MARCAT PER L'AVUI

Josep Maria Solé i Sabaté

Catedràtic d'Història Contemporània a la UAB

La llarga ombra de l'Avui

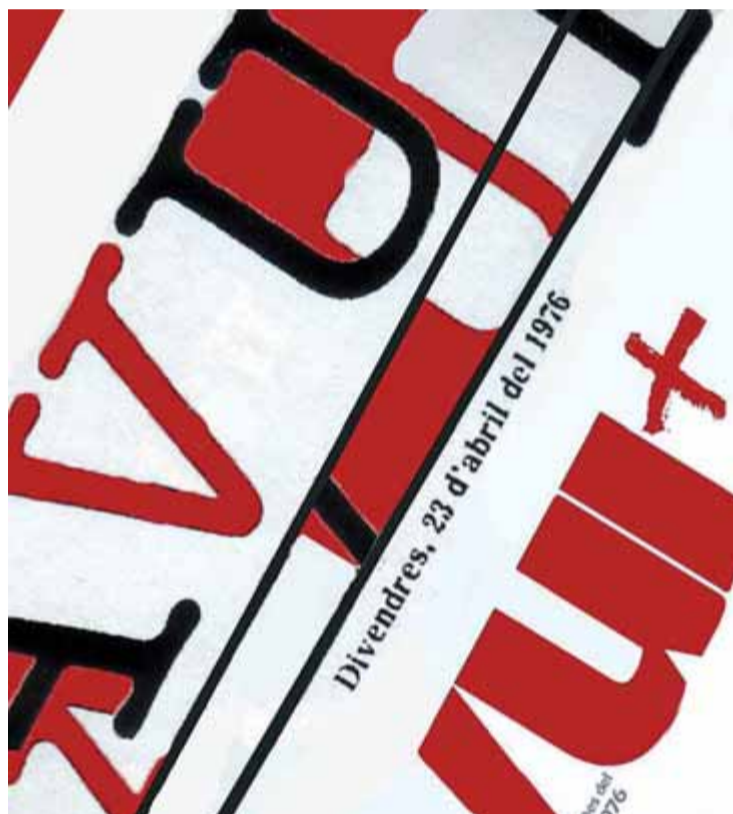
Hi ha una sèrie d'interrogants a fer-se davant la presència creixent de diaris en català. Un d'ells és veure la trajectòria que ha fet possible aquest esperançador avenç. Símbol d'una societat lliure i democràtica, d'una normalitat plena que, a poc a poc, el país va guanyant.

L'ANY 1936 HI HAVIA una tendència que anava cap a l'hegemonia de diaris publicats en català, tot es destruï amb el fracassat cop d'estat militar. La revolució conseqüent i el triomf franquista. El català era posat fora de la llei, a la voluntat genocida del Règim hi col·laborarien uns sectors econòmics que sota l'aixopluc de la dictadura renunciaven a ser caps de brot del país sempre que això anés acompanyat d'absoluta llicència i impunitat a l'hora dels negocis, els sous a pagar, l'ofec de qualsevol reivindicació social i la benedicció d'una Església nacionalcatòlica lliurada al franquisme, agraïda per creure que aquest havia salvat la institució, alhora que li atorgava tota mena de privilegis.

I AIXÍ FOU EN QUALESVOL MITJÀ de comunicació de masses durant tota la dictadura. Des del 1936 fins al 1975. L'odi del nacionalisme espanyol més ex-

trem, el franquisme, trobà aliats que han estat silenciats per l'esquerra espanyola, des de mitjans liberals exiliats fins a mitjans republicans. També foren els antifranquistes del món social i polític els que s'enfrontaren primer a tal crim cultural publicant de manera digna en llengua catalana els seus diaris, revistes i opuscles clandestins. L'Església catalana fugí del nacionalcatolicisme i publicà revistes infantils i culturals en la llengua del país des de publicacions emparades pel Concordat amb la Santa Seu.

FOU L'AVUI EL 23 D'ABRIL DE 1976 qui va trencar l'opressió cultural de tants anys de prohibició publicant en llengua catalana (faria el mateix sent el primer diari digital de l'Estat espanyol) i errors propis i enemics insòlits amb desig anihilador van portarlo a estar en perill de mort diverses vegades. A finals del 2009 Hermes Comunicacions, editora del diari El Punt, l'adquireix i l'empeny. Darrere l'Avui van aparèixer altres diaris en català, alguns en doble edició català i castellà, i ara últimament el diari Ara, i d'aquí a pocs dies l'edició en català del degà de tots, La Vanguardia. L'Avui ha estat planter de periodistes de tots els diaris. El somni d'aquells folls

CARLOTA BOADA

que es llançaren a publicar altre cop diaris en català està a punt de fer el cim. Obviaren tots els raonaments assenyats i van començar a caminar. L'ombra de l'Avui, per damunt de desconsideracions, partidismes, sectarismes i mala fe s'ha imposat, el camí correcte de l'Avui l'han ha-

gut de seguir des de desdenyosos editors i periodistes fins a gent que menystenia la nostra llengua i ara en fan pública defensa. Els ha caigut la bena dels ulls.

ÉS LA MILLOR NOTÍCIA DE PREMSA que La Vanguardia es publiqui en català, el somni de molta

gent que sempre l'ha tingut de diari de capçalera i l'ha acompanyat tota la vida. Hi haurà qui hi veurà un perill per altres publicacions, crec que hi ha espai cultural i lingüístic per a tothom. De la mateixa manera que hi ha diverses opcions i sensibilitats polítiques n'hi ha d'haver en la premsa quotidiana. Des del desig d'una vida catalana normal com la de qualsevol altre poble d'Europa, hem de donar suport a aquestes iniciatives empresarials. Cal recordar que cap diari impossibilita la lectura d'un altre i que tots són complementaris.

TINC VIU L'AFECTE PROFUND, personal i professional amb La Vanguardia, el meu diari del cor i de sempre, sé que en Manuel Ibáñez-Escofet seria feliç si ho pogués veure. El mateix puc dir de Jaume Lorés, Josep Benet, Pere Calders, Tisner, el pare Batllori, el Coronel Escofet, Manuel de Pedrolo, el bisbe Deig, Núria Folch o tants catalans d'arreu del món, o del meu pare. Però res hagués estat possible sense l'Avui i tots els temeraris visionaris impulsors, periodistes, subscriptors, lectors i gent que li han donat suport i vida fins al present. El creure en la normalitat de la cultura catalana.

La lenta agonia del règim sirianà

J.J. Navarro Arisa

Periodista

El que fa un mes qualificàvem com "la propera tempesta àrab" (Avui, 1 d'abril), la rebel·lió contra el règim dictatorial sirianà, ja ha entrat a la sisena setmana des del seu inici amb una intensi-

tat creixent. L'agonia de la dictadura de Baixar al-Assad promet ser lenta i cruenta. El règim s'enfronta a la revolta amb brutalitat. Només aquesta setmana, el seu aparell repressiu, amb la intervenció de l'exèrcit, ja ha mort desenes de persones.

A diferència de les rebel·lions que van derrocar les dictadures de Tunísia i Egipte, i també de la guerra civil que sacseja Líbia (amb el suport d'una inter-

venció internacional motivada bàsicament pel control de l'accés a la riquesa petroliera del país), la situació siriana és més complicada. Síria és un intricat mosaic de minories ètniques i religioses. Un dels factors que alenteix el canvi és la por al que pugui passar després de la caiguda d'Al-Assad, que va succeir dinàsticament el seu pare, Hafiz al-Assad, l'any 2000 i que ha decebut les esperances de canvi que

va despertar al principi. El règim sirianà fa 40 anys que és al poder, entre pare i fill, i, ara per ara, encara podria esclafar la rebel·lió. Molts observadors veuen la situació com un test del lideratge i voluntat política d'Al-Assad. No sembla que la repressió brutal i creixent sigui la millor alternativa. Per silenciar les protestes, Al-Assad hauria d'emprendre reformes profundes i enfrontar-se a la seva pròpia família i a

l'elit de poder, que controlen l'aparell repressiu.

El canvi de règim a Síria inspira temor als seus aliats i també als seus adversaris. Entre els primers, el règim teocràtic iranià, que exerceix la seva influència al Pròxim Orient a través de Síria. Entre els segons, els Estats Units, que han fonamentat la seva diplomàcia a la regió cultivant el dictador sirianà perquè retorni a la taula de nego-

ciacions amb Israel. Un canvi de règim a Síria no només pot produir una situació de reveneges i violència interna comparable a la que va sacsejar l'Iraq després de Saddam Hussein, sinó que pot estendre el conflicte més enllà de les fronteres sirianes, concretament al Líban. Si les revoltes de Tunísia i Egipte van sorprendre el món pels seus desenllaços relativament ràpids, tot indica que la dictadura siriana tardarà encara algun temps a caure, i no ho farà sense arrossegar tot el Pròxim Orient a una situació d'instabilitat greu.